

מדדי ביטחון

עדי בן חורין / דרורה דקל / דובי הראל
ג'וזיאן ונונו / נעם ונטורה / אמירה קאסם זיאן
שלומי חגיג / אורנה אורן יזרעאלי / יעל בנענוי
סאהר מיעاري / מיקי צדיק / ינאי קלנר / זיו שר

אוצרת: רות אופנהיים

галריה כבורי
جالييري الكابري

галריה שיתופית והזזית ערבית בגליל
جالييري تشاركي يهودي عربي في الجليل

ג'ודיאן ואנונו, מתוך הסדרה **L'EMBARQUEMENT**, 2020, טכניקה מעורבת על קובס (פרט)

דיו שר, **ללא שם**, 2018,
הדפסי שמש (ציאנוטיפ) על נייר
(פרט)

מיקי צדיק, רישום קו אופק, 2020, עיפרון על נייר

עדי בן חורין, **Tik Tok**, 2020, הצבה, טלפונים ניידים (מראה הצבה)

מדדי ביחסון

נעם ונטורה, **חולצה**, 2007, שמן על עץ

דובי הראל, **ביבוי צופי**, 2020, קולאז' מחלקי תחריט על נייר

בין סגר בללי אחד לשנהו, בתקופה בה ריחוק חברתי הפך לנורמה וחישוב מרחקים בין אישיים ומספר אנשים בשטח נתון הפכו באחת מעין נוסחה האמורה לבמת תחשוה של ביחסון, נוצרה התערוכה הקבועתית המבקשת לבחון את המרחק שבין אמן ליוצרתו. בתערוכה מציגים שלושה-עשר אמנים ואמניות המתיחסים כל אחת ואחד מהן בדרכים שונות לתחום הביחסון שמעניק תהליך העבודה האישי, ומנגד – להתרערות אותה תחשוה ביצירה עצמה. בעקבות הזמנה להביא עבודה שצריך "לשמר עליה" נוצר שיח הבודק את הצורך להגן על נושא העבודה, על המדיום בו היא נוצרת ועל העבודה עצמה בתקופה של חוסר וודאות אישי וחברתי. העבודות, שחלקן נעשו במיוחד לתערוכה, מציגות מגוון טכניקות וmdiומים שונים, אך לבולן משותפת תחשוה של פירוק או לחילופין אחיזה הסנסית. תהליך היצירה וכן היצירה עצמה הינם דברים פגיעים, פריביים, אשר דקוקים למרחב בטוח. השאלה כיצד מתורגם אותו ביחסון או חוסר ביחסון למדיום ויזואליים מרוחفات בחלל התערוכה ובין העבודות עצמן.

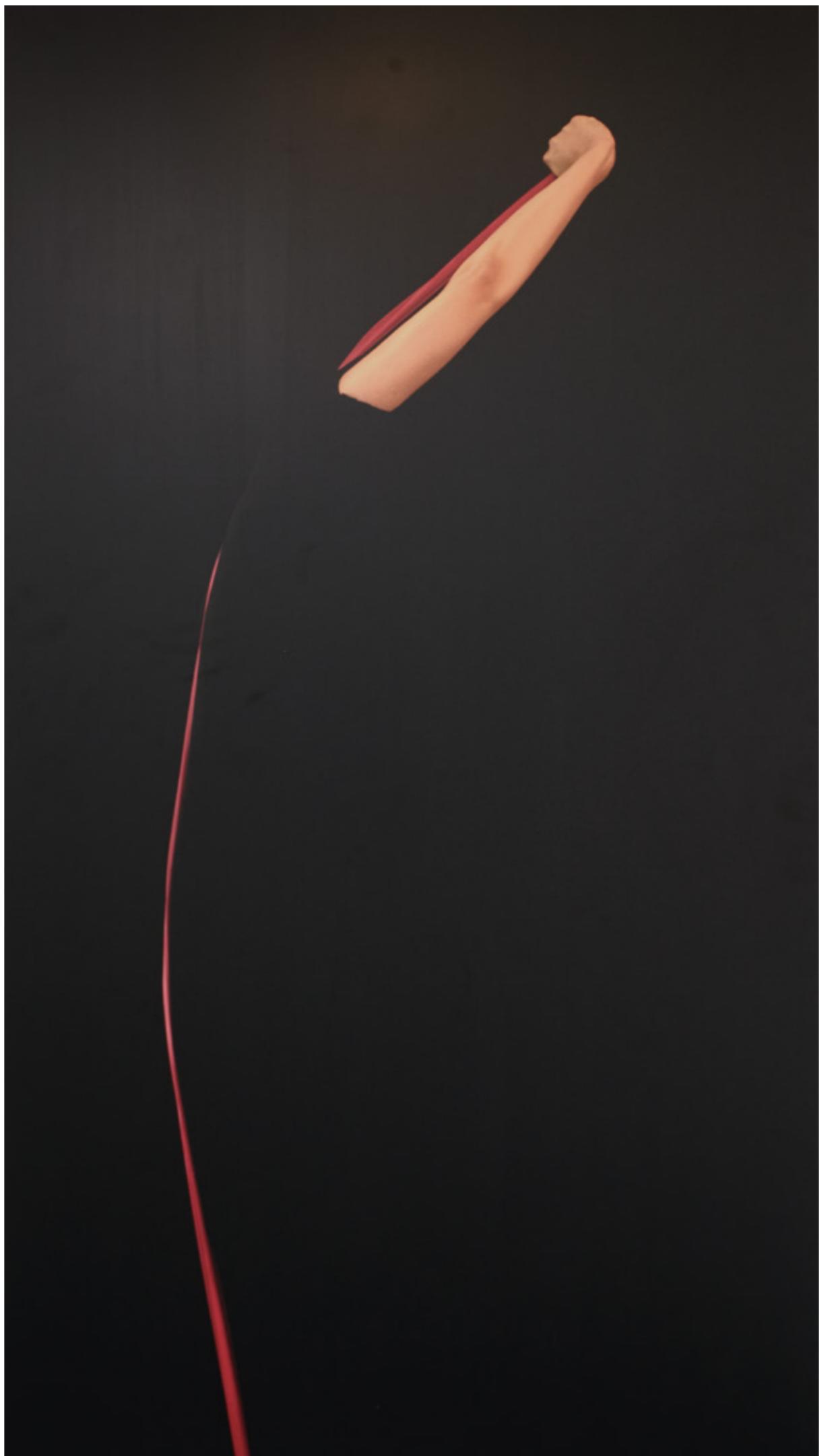
בעבודתו "ביבוי צופי", ממשיך **דובי הראל** את עיסוקו רב השנים בדיםוי פטריות העשן. דימויו אותו הוא צורב ברבות מעבודותיו בתחריט, ותוך כך מתודע אליו. בעבודה החדשת מattaר הראל את

יווצר נרטיב קוהרנטי. בכל ציור מוצבת סירה משועטם קטנה ביחס לשנתה אל קו הרקיע; לעיתים פניו הימ תופסים את מרבית הצייר ולפעמים השמיים. העבודות הללו נבחרו מסדרה מתהווה שנעשתה במהלך התקופה האחרונה ובעקבות חוויות רגשיות עדות שאין מתחפות אל העבודות אלא נשמרות באיפוק רב, אך שהסירה שטה במרחבים אפרוריים בבדידות גדולה אף גם בתחשוה של שלווה סטואית.

המתוך שבין מצביו קיzon אשר מוצגים רק בפוטנציאלי הגלים בהם נמצא גם בעבודת הציולם הגדולה של **אמירה קאסים זיאן** "בתרין". הציולם האנוגטטי מציג גוף אישה המבליח מתוך חשבה מוחלטת מהי האמן. התוכן האלים שבעבודה מרוסן על ידי סיידור קפדי וגרافي של חלקו הקולאדי, בעודם יוצר הראל מקטב מאופק, אך זהה המאים להתרף.

הממשק בימי מטה ובכך מסמן את גבולות קו המתאר החסר של חלקו האחורי של הגוף. במינימליזם צרוּף, מזקקת זיאן תחשוה גופנית של גבולות פיזיים, כאשר נוכחותה ונפקודתה של הדמות המצלמת משairyות את הדימוי מסתורי ולא פתור. השימוש בסרט האדום אותו אוחזת היד הנשית פותח את הדימוי לאין סוף אסוציאציות הנעות מפייתוי לבניה ועד לקודשה, אך זיאן אינה מאפשרת לנו לסגור הרמיטית את הדימוי ומשaira את חלקו התיכון פתוח ובכל שנוטר לנו להתמקד בו היא אחיזת היד.

בחיל התערוכה מוצגות שלוש עבודות שונות של **דורורה דקל** במיקומים שונים. בולן נוצרו בחודשים האחרונים בטכניקת קולאדי' עדינה וירטואוזית. דקל, אשר אספה וייבשה פרחים במשך כל הסגר הראשון, גזרה עשרות דימויים מעיתונים במהלך הסגר השני, והחללה לייצור מהם קומפוזיציות אינטואיטיביות המכילות כל אחת עולם ומלאו. בכל העבודות קטנות הממדים נמצאים נציגי הפלורה והפאונה, דמיות בתנועה (לרוב רקדנים) ודמיות מעולם האמנויות (כמו בעבודה "מחווה למירינה אברמוביץ וראידה אדון"). על אף השימוש בפרחים ובחיות והגדרה העדינה, אלו לא עבודות שמחות.

אמירה זיאן, **בתרין**, 2017, צילום מודבק על דיבונד

עצמו בכך שהוא מבקש ל"פוץ" את הפטרייה (שהיא לבש עצמה תוצר לוואי של התפוצצות) ועשה זאת על ידי יצירתה מkolad' של חלק תחריטניים. בנגד עבודות קודמות, הראל אינו מסתפק בגבולות הגילוון הסטנדרטי, ובונה את הדימוי על ארבעה גילגולות, מה שיוצר עבודה גדולה ומחולקת. גודל העבודה כתיבת להראל פיזית את האפשרות ליצור תוך שליטה מינימלית בדים. אך נוצרה פטריה שאינה "נאמנה למקור" אלא ייצוג של פטרייה העשן מתוך היברותו העמוקה של האמן איתה. הפטרייה מורכבת מחלקי עבודות ישנות של פטריות שען אחרות בעוד החלק התיכון של העבודה מורכב מתחրיטים ישנים העוסקים בנושאים ביוגרפיים מהי האמן. התוכן האלים שבעבודה מרוסן על ידי סיידור קפדי וגרافي של חלקו הקולאדי, בעודם יוצר הראל מקטב מאופק, אך זהה המאים להתרף.

עבודתו של **נעם ונטורה**, "חולצה", צוירה בשנת 2007. מאז חדר אליה מספר פעמים ושינה בה פרטים שאט חלקם ניתן עוד לזהות תחת שכבות הצבע החדשנות. חולצת המשבצות התלויה ברישול על קולב מתפרק בפורטרט עצמי של האמן, באשר חסרוונו המובהק של הגוף מתמלא על ידי כפל החולצה והתחווה האנושית אותה היא משדרת. על אף הריחוק הרגשי הטבעי בביבול בבחירה האובייקט הדומם, העבודה משדרת פגיאות רבה. עצם הבחירה של ונטורה לשוב ולשנות פרטים בציור במהלך השנים, הופכת את העבודה להראל מתמשך שאינו קופא בזמן.

רבות עבודות התערוכה מייצגות או עוסקות בקו האופק. חלקן גם הפכו פיזית לمعין קו אופק מתמשך בחיל הגליה כמו חמאת הציורים מתוך הסדרה "EMBARQUEMENT" של **ג'וזיאן ואנו** אשר עוסקת בcola בדים סירה בודדת בים רחב. הציורים, אשר עשויים כולן בפלטה מונוכרומטית בין לבן לאפור, נפרשים בסיקוונס של פריים אחר פריים שבמעט ולא מתרחש בו דבר ושאיינו

דrorה Dekel, זה מה יש!, 2020, קולאז' על נייר

"מפחחת", הופכת את העבודות לפרפורמנס עכשווי המתקיים על הפער הבין דורתי הבלתי ניתן לגישור.

במרכז הгалריה מרכיבים יחד פסליו של ינאי קלנר מהסדרה "עטופים" עליה החל לעבוד לקראת התערוכה. הסדרה הינה מהלך

הදעת, אלא יותר כמו השקע הטוען שלפני סערה. בעבודות הקטנות שורר שקט רב, אך אין זה שקט המניח את הדעת, אלא שקט טוען שלפני סערה.

בעבודתו "לא שם" מציג דיו שר מבחר הדפסים הלוקחים מאוסף צילומים אנגלי שלו שהצטבר במהלך השנים העשרים. מרחק הזמן, שר אינו זוכה בזדאות מתי ולמה צולם כל אחד מהם. זהו אוסף של שARIOT של פועלו בצלם, מה ש"נחתך בעריבנה", פרימיטיב רנדומליים שלוקטו במשך שנים עד שהפכו לדבר עצמו. את הצילומים מתוך הארכיאון האישי והבלתי מזוהה, מעביר שר טרנספורמציה נוספת בשזהו הופך אותם להדפסי ציאנוטיפ, ובכך הופך את המבחר הרנדומלי לעבודה בפני עצמה. תהליך ההדפס הבסיסי הכלול אמולסיה בגון בחול, מים וחסיפה לשימוש, מהוות סוג של ניכוס שני של הדימויים המחייב את שר להיות מעורבשוב בהפקתם המחדשת, מעורבות פיזית המשAIRה את חותמה בשולי הדפים. רצף הדימויים כמו דרוש קרייה נרטיבית שאינה קיימת בו, והוא מזמן את הצופה לנوع מינין לשמאל או משמאלי לימין, וליצור את המהלך הספרותי מהפרגמנטים השונים הלוקחים מארכיאונו האישי של האמן.

עדיו בן חורין הציב בגלריה ערמת טלפונים ניידים הנמצאים בפינת שעינה. הטלפונים החכמים, אלו שלפני רגע היו הדגם העשוי ביוטר, זרוקים באגדיות על הרצתה באילו נשכחו או שננטענים על הדרן. חלק מהניידים משמשים במסכי ווידאו, מהם מקרים בן חורין סרטוני Tik Tok בסטרימינג אין סופי. את הטיק טוק גילה בין בן חורין דרך בנותיו המתבגרות. באמן שעסוק שניים בעריבת וידאו ידנית עוד לפני עידן המחשבים, בן חורין נפעם מהפלטפורמה שיוצרת האפליקציה, ומכישורי בנותיו לעורך וליצור וידאו באופןים שהוא עשוי לא היה יכול. בן חורין מצטלים עם בנותיו, מנסה להבין מהן את מהות המדדים. דמותו המתנוועת במגוונות ספק חמודה ספק העולמות אותם בוראת דקל תלויים על בלימה; דבר אווח בדבר בקומפוזיציות שאוגדו יחד אך בו בזמן נמצאות על סף התפרקות. בעבודות הקטנות שורר שקט רב, אך הוא אינו שקט המניח את

янאי קלנר, עטופים, 2020, קונסטרוקציות עץ, בד, חבל

בנישה אשר מחוץ לגלריה, מציב **סאהר מיעاري** עבודה חדשה תלוית מקום. מיעاري בונה קיר חלקי הנדרה בעשויה בטון, ומשר חוטים עדינים ממנה אל התקירה, אשר נראהים במגירים אגלי בטון כמו שرف הניגר מעץ. התוצאה נראהות כמו קיר בהתקחות, נחל מסומן לפני יציקה ההולך ומתרמלא בטון, או כמו מפלס מים העולה אליו. למרות שאות שם העבודה "סרגציה" שאל מיעاري מעולם הבנייה (זויה תופעה המתרחשת בתחום יציקות בטון ונינה נראית על פניה השיטה אלא באופן פנימי באשר מתרחשת היפרדות בין החצץ להעוזבת המלט, החול והמים בטון) רעיון ההפרדה, ההבדלה, או תהליכי היפרדות מהדhed בربדים רבים גם אל מרכם החיים האנושי בתקופה זו בכלל ובאזורנו בפרט. העיסוק של מיעاري בטון; חומר שעל פניו משדר חזק, ברוטליות, ואטיות, חזק גם את השברירות וחוסר הייציבות הכרוכות במלאת ההרכבה של חומרים שונים (מלט, חול, מים, חץ) ואת פוטנציאל התפרקות הטמון בטון במטפורת חיינו.

אורנה אורן יזרעאלי מציגה בתערוכה מספר עבודות עכשוויות אשר החלו אצליה תהילבי עבודה חדשים. העבודות המוצגות הינן ציורים, אך ראשיתם בקולאדיים בין-דוריים, שהרכיבה מצילומים שונים של אימה, שלה עצמה, ושל בנותיה. הקולאדיים הראשונים היו של דמויות היברידיות של בנות אותה משפחה אך מתkopפות שונות לחלוין, וחשפו את פערי הזמן אך גם דמיון פיזי רב. את אותן דמויות חדשות אורן יזרעאלי רשמה בעיפרון בלבד לאחדן לדימוי אחד, ואז המשיבה לציר באקריליק בקומפוזיציות חדשות. העבודה הגדולה בתערוכה "ארץ הבחירה (הקלפי)", הינה חלק מסדרה של ציורי הקולאדיים שציררו של קרוטונים שונים תוך התייחסות לשימושו המקורי של الكرטון, ועוד שלוש עבודות על נייר תחת הכותרת "Unstable Connection", בהן מופיעות הדמויות היברידיות כל אחת כבר בישות בפני עצמה. העיסוק שהחל מרחב המשפחתי והבין-דורי יצר ארסנל של דמויות נשיות

ניסוני של האמן בעיטוף "דברום". הצורך לעטוף הגיע ממחשבה על האפשרות להגן על האובייקט ובכך למעשה לייצור אותו, אך שהאגנה הינה האובייקט עצמו. האובייקטים שעוטף קלנר בבד לבן ואז בחבל הינם קונסטרוקציות ניסיוניות. מהלך העטיפה מתכתב עם מסורות שונות; מחניתה קודמה של מומיות, אמנות קשירת חבלים הפניתה שיבاري, ועד לייצוגים אמנותיים כמו המונחות של בריסטו. בחלל התערוכה, האובייקטים המוצבים על פנים הופכים למען עמודי תמבה נלוויים לעמוד המוצב במרכז הגלריה, ונדים כלהקה של ספק חיים ספק פסלים. הממד האנושי של הפסלים על הפסדים, כמו גם הזוויות בהן הם מונחים וקשריהם חבלים סבבים, מעבירה אותם מהיותם מסמניו של מודרניזם פיסולי לדמויות בעלות אופי וממד כמעט אנושי ומבריך לב.

עבודתו של **שלומי חגי** משתיכת לאסכולת הציור והרישום הריאליסטי אך הנושאים בהם הוא עוסק מבקשים לרדת לעומקו של הציור באופןיים קונספטואליים במעט מופשטים. לתערוכה זו, בחר חגי להتنסות במרחבים שאינם מוכרים לו. בצייר השולט בוירטוואזיות בצייר ומתכתב עם גдолי הציורים הקלסיים, הבחירה להتنסות ו"להסתכן" היא שלעצמה רדיkalית. חגי מתענין בשימור. הצייר הוא ניסיין אנושי, היסטורי, לשמר, או להקפיא בזמן דמויות, רגעים, מחשבות. אך מהרגע בו מסיים חגי ציר עליו עבד חודשים, הצייר מתחילה למעשה להיפגע עם חיפויו לאור ולזמן. עצם השאיפה לשמר רגע בשלמותו מתקימת לשבריר שנייה בו הצייר מסתים ונמוגה. בתערוכה בחר חגי להמשיך את העיסוק בرعוון השימוש והוא "טבע" שניים מרישומיו בחומר אפוקסי. במהלך מגנן, הרישומים הכלואים בחומר השקוף כמו אמרים להישמר אך לעד, אך עצם החיבור עם החומר האפוקסי משנה את הניר ואת הרישום שעליו. חגי מייצר אובייקט המגלם את הפרדוקס הטמון לצורך העד להגן על דבר גם במחירותו, אך גם את האפשרויות הטמונה בהתנסות וביבולת לשחרר את יצירה מהיחסו של האמן.

משמאלה: אורנה אורן יזרעאלי, 1, **Unstable Connection**,
2020, אקריליק על נייר

ג'ודיאן ואנונו, מתוך הסדרה **L'EMBARQUEMENT**,

2020, טבניקה מעורבת על קנבס

חדשנות, נטולות גיל מובהק, זמן או מקום. הנשים הללו, כמו גדלות
מסך כל מרכיביהן, הופכות לפרשנות אותן מגלה ואיתן מתמידת
אורן יזרעאלי במהלך הייצור.

ברבות מעבודותיה של **מייקי צדיק** היא מאמגרת ובחנת את גבולות
פעולות הדפס. באמנית העוסקת ריבות בתחריט, היא נעה בין
מגבילות הטכניקה המיצרת עקביות, לבין התערבותיות ספונטנית
המאפשרות לה רגעים חד פעמיים. בחרוכה מציבה צדיק מבחר
עבודות, אשר את רובן יוצרה בטכניקות הדפס מידיות יותר כמו
מילוי ומשיכות צבע. במעט בכל העבודות נובחת אניות משא.
הדיםוי של המכל גדול הממדים מופיע באופנים שונים בקוו עדין

הטלפון הנידי אפשר לכל משתף ומשתתפת לפעול באופן ישיר,
במרחב הביתי ולא ציוד מורכב, אך גם הכתב את נראות העבודה
(להלן המ███ האמצעי העומד בו נערךו העבודות שצולמו באופן
אנבי). פועלות התנועה האינטימית של כל המשתתפים למרחבים
הפרטיים שלהם מתבססת לمعין בוראוגרפיה שנוצרה על ידי עריכתם.
המעבר מבית לבית, מגינה למפרט, מספק יצר סקרנות מצינני אך
גם מציע ענווה רבה. אין זה מחול ווירטואוזי, והצופה אינו מודמן
לצפות ביצירת מחול, אלא יותר במרקם הרהורים על תנועה המבוצע
על ידי אנשים שונים בכניםות גדולה ובמרחב זמן אחד.

בהצבת הוועידאו החדשה של **יעל בנענבי** היא בוחרת לחושף בפני
הצופים תhalbוכים אינטימיים של שתי קבוצות בהן היא מעורבת
ומובילה. הקבוצות הן של רקדים ואנשי תנועה, שלאורך הסגר
הראשון התבקו לשלווח תרגילי תנועה בני דקה לקבוצת ואטסאפ
משותפת. העבודה "במרחב הדקה" מורכבת משלושה מסכימים שעל
כל אחד מהם רצף של קטיעי התנועה שנשלחו. הבחירה בפורמט

רות אופנהיים, נובמבר 2021

דרורה דקל, **לא בותרת**, 2020, קולאז' על נייר

שלומי חגי, **מגלנים על עצ**, 2020, דיו שחור על נייר ביציקת אפוקסי

שלומי חגי, **דיה שחורה**, 2020, דיו שחור על נייר ביציקת אפוקסי

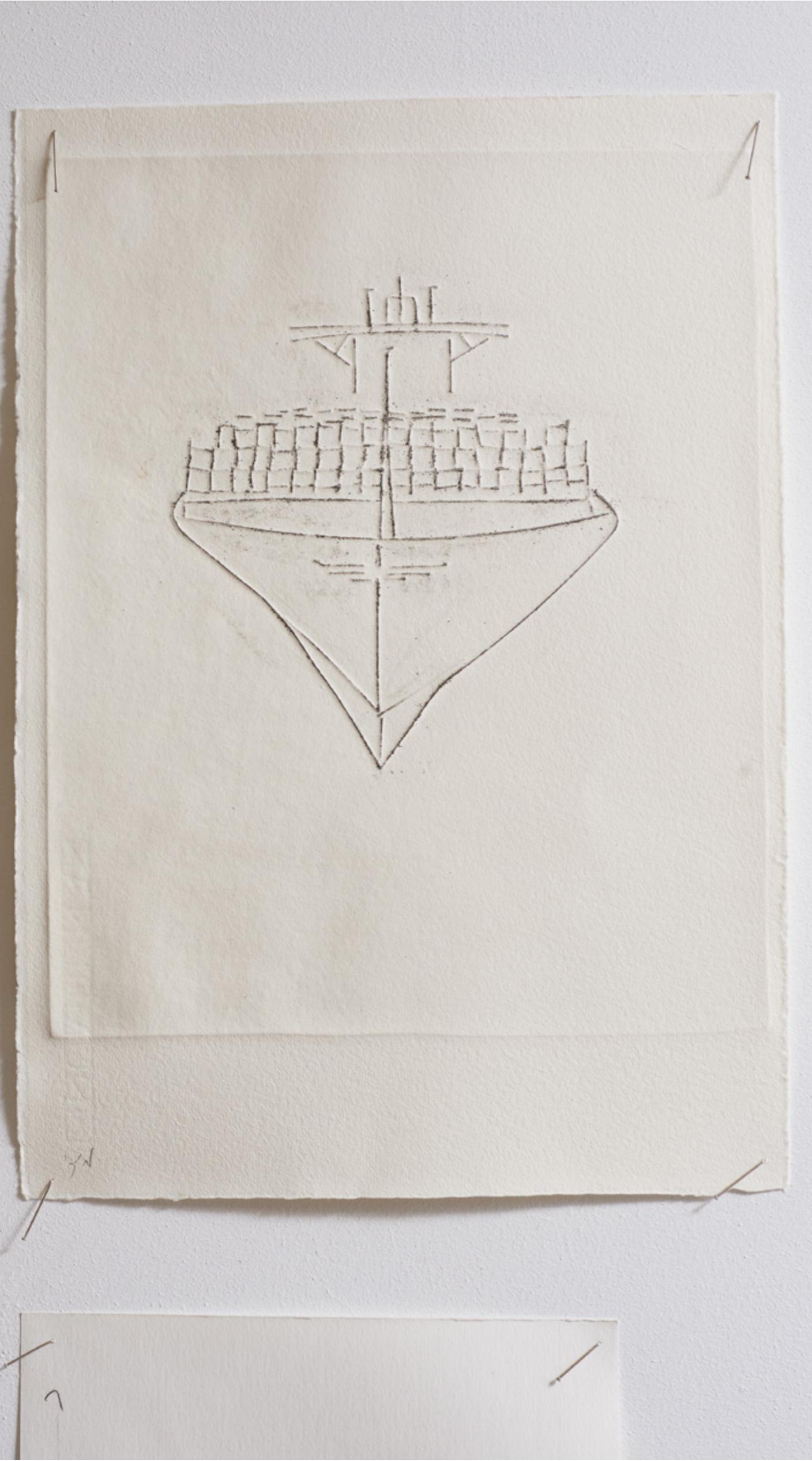

משמאל: אורנה אורן יזרעאלי, **3, Unstable Connection**, 2020, אקריליק על נייר

אורנה אורן יזרעאלי, **2, Unstable Connection**, 2020, אקריליק על נייר

מיקי צדיק, הצבה – עבודות נייר, 2020, הדפס מיחוי, תחריט, וטכנייה מעורבת

אורנה אורן יזרעאלי, **ארץ הבחים (הקלפי)**, 2020, אקריליק על קרטון

יעל בנענוי, **במרחבי הדקה**, 2020, הקרנה תלת-ערכזית, 180 דקות'

מרחבי הדקה הבודדת / קו רישום

במרחבי הדקה, 2020. הקרטט וידיאו תלת-ערכות, 00:53:20 ש'.
עריכת ווידאו: יערה ניראל

משתפות:
 הדס ברמונה (כבריו) / גליה שריף (גשר הדיזו) / יעל בית הלחמי (מוניטריאל) / נילי שלח (שמר הנגב) / תמר (שדה בוקר) / סיון דהאן (בליל) / בעהדר (בליל) / kseniaopria (ורשה) / אורית שאול (בליל) / סטו שטיין (חיפה) / אביגיל ספז (חיפה) / אוֹהֶד קולומבוֹס (ירושלים) / עינת טל (ספרד) / שרון אשכנזי (ליון) / שרון גימפל (סטרואד) / ברם שמי (קרית יערים) / דפנה נוי (יפן) / Andrea Besave Ferres (ספרד) / يولיה חוראנוֹי (אובסן) / Ingrid Domingo Enrich (ספרד) / בתיה גיל (בליל) / יעל בנענִי (כבריו)

מרחבי הדקה
הבודדת ו-קו רישום
הן אסופה של קטיעי
סולו משתפי קבוצות
של נשים וגברים
רוקדים, המקיים
מהלכי משך הדডים.
כל הקטיעים בעבודות
הם מהלבים קזרים

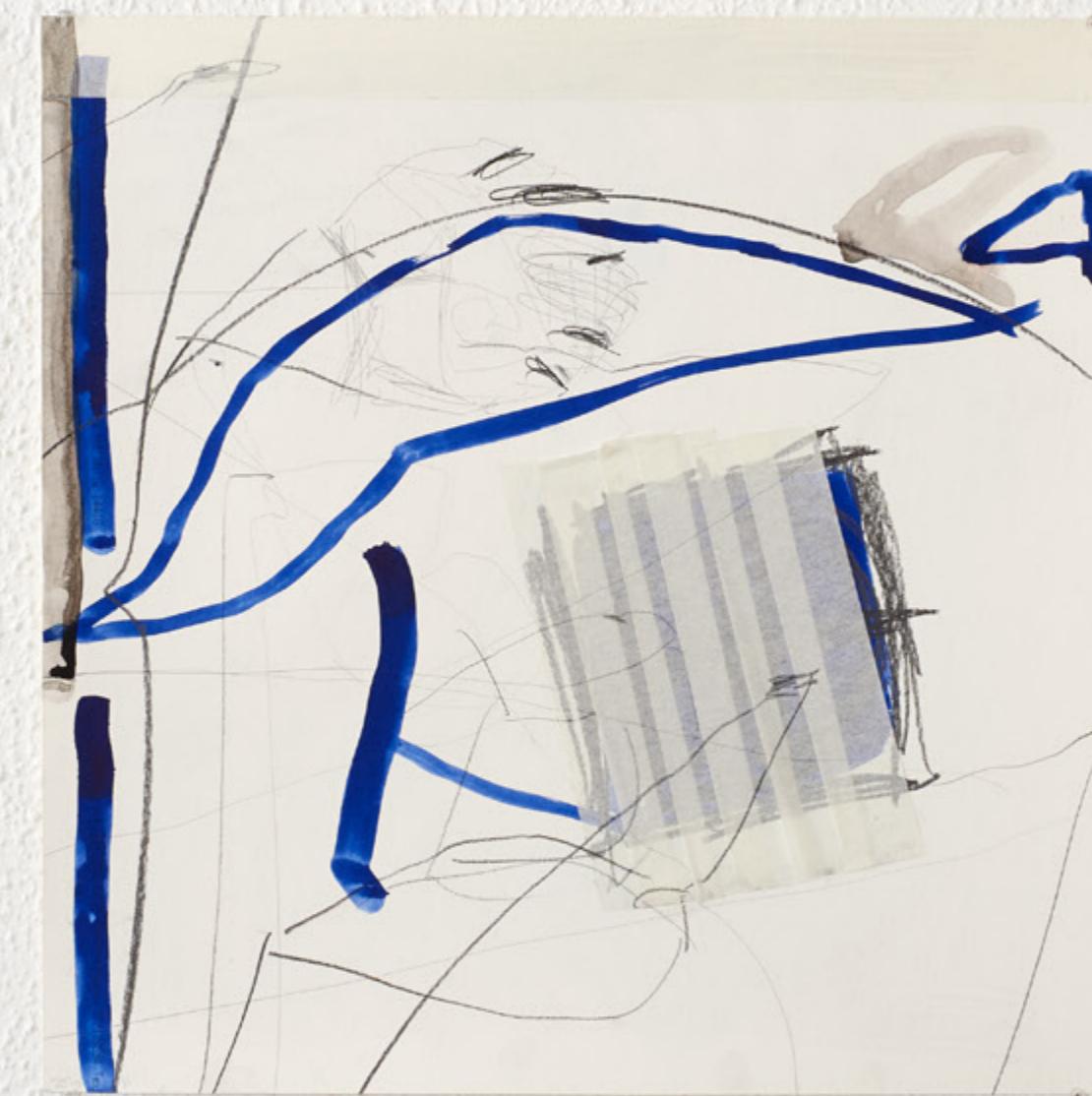
של תנועה קבועה בזמן ובחיל שצולמו ונאספו בתקופות של סגר ובידוד בשנה האחורונה. הם מתקיים במרחבים האישיים של הרוקדים, בבית, בסalon, בחדר השינה, על המרפשת, על הגג, ליד הים, קרוב לעץ פרי.

חרזה קטעי-תגובה. כל קטע צולם במצלמת הטלפון הנייד ונשלח בווטסאפ בין חברות הקבוצה, והוא נובע מהענין הפנימי של כל אחת מה משתפות בתנועה, בריקוד, בחומראים תנועתיים קודמים. כל אלה מייצרים חיבור לרגע שיש בו ריקוד, ניסוח יחיד בזמן קצר: אני רוקד – אני רוקדת. המדייה הדמינה אפשרה פעללה משותפת ברוח הזמן.

את הקבוצה הראשונה – **מרחבי הדקה הבודדת** – מוביילה בתיה גיל.
 את השניה – **קו רישום** – מוביילה יעל בנענִי. בקבוצה זו נשלח מדי שבוע למשתפות רישום יחיד של יעל בנקודת מוצא לריקוד.

חלק מה משתפים בוחרים לחזור למקום ייחידי שוב ושוב, אחרים מצלים במרחבים משתנים, פונים לנוף טבוי פתוח. מרחבים פרטיים וציבוריים מונחים אלה לצד אלה, ובולם יחד קוצבים את תקופת הסגרים בדיםווים של חלל הממוסגר בידי מצלמה, ומופעל על-ידי תנועה.

בכל יום ג' לארך תקופה, ובחסות מגיפת הקורונה, נשלח בקבוצה ריקוד מקור, מעין הצעה להתייחסות. במהלך השבוע העוקב נשלחו

יעל בנענבי, מתוך הסדרה **קו רישום**, 2020, דיו, גרפיט, וקולאז' על קרטון

סאהר מיעاري, **segregation . الفصل/العزل**, لوוחות גבס וחוטי سריגה מצופים באבקת מלט

אוצרת: רות אופנהיים
משרفة המعرض: רות אופנהיים

עדי בן חורין • עדי בן חורין | דרורה דקל • דרורה דיקל | דובי הראל • דובי הריאלי | ג'וזיאן וננו • גוזיאן פאנונו | נעם ונטורה • נעם ונטורה
אמירה קאום זיאן • אמירה קאסם זיאן | שלומי חגי • שלומי חגי | אורנה אורן יזרעאלי • אורנה אורן יזרעאלי | יעל כנעני • יעל כנעני
סאהר מיעاري • סאהר מيعاري | מיקי צדיק • מיקיتسadic | ינאי קלנר • ינאי קלנר | זיו שר • זיו שר

галריה שיתופית יהודית ערבית בגליל
جاليري تشاركي يهودي عربي في الجليل

אמני הגלריה (2021): עדי בן חורין, דרורה דקל, דובי הראל, ג'וזיאן וננוו, נעם ונטורה, אמירה זיאן, שלומי חגיג, יעל בנענוי, סאהר מיעاري, מיקי צדיק, ינאי קלנר

אוצר ומנהל הגלריה: אבשלום סולימאן
כברי, גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל, 2021
ה갤ריה פועלת בתמיכת: מנהל התרבות, משרד התרבות והספורט וקיבוץ בברי

כל הזכויות שמורות לאמנים, למחברים הטעסטים ולכברוי, גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל. אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם ובד' כל חלק שהוא מהחומר המופיע בפרסום זה מבלי לקבל רשות מבעלי הזכויות. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בפרסום זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מבצעי ذכויות היוצרים.

undi בן חורין, Drora Dekel, Dovri Haral, G'ozian Nuno, Naem Netura, Amira Zian, Shlomi Chagig, Yael Ben-Nunayi, Seher Muyari, Miky Tzadik, Yanai Klein, Ziv Shar

7.11-5.12.2020

אוצרת: רות אופנהיים

טקסט: רות אופנהיים

צילומי הצבה: יובל חי למעט עם' 5-4 צילום: שלומי חגיג

עיצוב: יונ שביט

כל מידות בסנטימטרים, גובה X רוחב X עומק, משמאלי לימין